

Els nacionalismes basc i català, entre l'admiració i el recel

L'historiador Agustí Colomines revisa la història de la relació entre el nacionalisme basc i català, plena de daltabaixos i punts de trobada. No és, però, una relació recent, ni han estat sempre els mateixos interlocutors els qui han fet de mitjancers entre els uns i els altres. L'aprovació de la llei de partits és el darrer capítol d'una relació ja secular.

Hi ha en el nacionalisme català dues actituds en relació amb el nacionalisme basc. D'una banda, hi ha els admiradors acrítics de tot allò que emana de la política basca; i de l'altra, els qui desconfien del nacionalisme basc amb l'argument que aquest, quan van mal dades, sempre va a la seva, sense tenir en compte els interessos de l'altri, encara que perjudiqui els nacionalismes "amics". Aquells que defensen aquesta tesi acostumen a afegir una postilla contundent: "els bascos no són de fiar". En el fons, però, ambdues actituds no hi estan tan lluny l'una de l'altra. Cap de les dues no prové d'una anàlisi seriosa de la política basca, sinó que més aviat respon al posicionament de l'interlocutor en clau de política catalana. L'admiració o la malfiança cap al nacionalisme basc és la línia simbòlica que separa el nacionalisme català moderat del més radical. Cada pas endavant que ha fet el nacionalisme basc en els vint-i-quatre anys de règim constitucional actual ha provocat, immediatament, una allau d'articles a la premsa catalana dedicats a comparar allò que ha fet el PNB, sovint amb la complicitat d'EA, amb la baixa intensitat de la política reivindicativa del nacionalisme de CiU que, a més, a Catalunya es pot comparar amb el discurs —si més no el discurs— d'ERC. I ara, quan el Parlament basc ha aprovat un dictamen d'autogovern, amb el suport del PNB, EA, IU-EB i l'absència de Batasuna, que reclama al Govern espanyol que completi en un termini de dos mesos les trenta-set transferències estatutàries pendents o si no tiraran

pel dret, les comparacions tornen a ressorgir. Tanmateix, la gent oblida que va ser el Govern català el que, l'any 1983, va optar per una solució semblant a l'hora de posar en marxa TVC. La televisió catalana va inaugurar-se, com va passar després també amb el Canal 33, sense un marc legal que l'emparés. El Govern de CiU va decidir-se per una política de fets consumats, malgrat les traves i els impediments que va posar-hi un PSOE que tot just feia un any que havia guanyat les eleccions. Però, és clar, estem parlant de conjuntures molt diferents i, per tant, els resultats no seran els mateixos. A l'Euskadi d'avui la tensió política —o pot ser cal dir la fractura?— és molt més profunda que la que podia haver-hi a la Catalunya de la dècada dels vuitanta.

No obstant això, paga la pena fer una mirada cap al passat per entendre quines han estat històricament les relacions entre el nacionalisme basc i el català. D'entrada, per deixar clar un anacronisme que ho distorsiona tot: que els protagonistes d'aquesta relació han estat sempre els mateixos. I això no és veritat, com veurem tot seguit.

Els precedents. La *Declaració de Barcelona* que van signar CiU, PNB i BNG el 17 de juliol de 1998 comença amb un recordatori dels precedents, diguem-ne teòrics, d'aquella trobada i dels acords entre els tres partits nacionalistes majoritaris a Catalunya, Galícia i Euskadi. Els precedents que s'hi esmenten són la Triple Aliança de 1923 i el pacte conegut com a Galeusca de 1933. De fet,

El lehendakari Juan José Ibarretxe, esquerra, amb Joseba Azkarraga, conseller de Justícia basc. El PNB sempre ha intentat col·laborar amb el Govern de Madrid, i així va ser amb el PP fins que, el 1998, arran del pacte de Lizarra Garazi, es va produir la ruptura.

és la mateixa cosa. L'11 de setembre de 1923 va tenir lloc una reunió tripartida als locals del CADCI (Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria) en què es va signar un acord de col·laboració entre els partits contraris a l'*statu quo*, els partits, per dir-ho a la manera d'un dels implicats, Josep Conangla i Fontanilles, secessionistes. O sigui Estat Català (EC), partit que havia estat creat l'any anterior per un Francesc Macià ja desvinculat del tot de la Lliga (n'havia estat diputat independent fins a l'any 1917), i Acció Catalana (AC), una formació que també havia estat creada l'any 1922 per un grup de joves professionals escindits de la Joventut Nacionalista de Catalunya, que era l'organització juvenil de la Lliga. L'exemple d'Irlanda, que havia aconseguit un estat propi el 1921, i l'ambient favorable a les nacionalitats posterior a la I Guerra Mundial estava molt present en els nacionalistes bascos, catalans i gal·les. Uns pocs dies després d'aquella

reunió tingué lloc el cop d'estat del general Primo de Rivera, justificat en part per la guerra al Marroc, però que va acabar amb la Mancomunitat, que aleshores ja presidia el lligaire Josep Puig i Cadafalch, malgrat el suport que la Lliga Regionalista havia donat, almenys en un principi, al cop d'estat. Per tant, el nacionalisme majoritari a Catalunya en aquells moments no va tenir res a veure amb aquella aliança dels nacionalistes antisistema.

La Galeusca de l'època de la República va ser provocada per la conjuntura conflictiva que es vivia a Espanya amb l'arrencada del Bienni Negre republicà, que obrí les portes a un govern de dretes, amb el liberal de dreta Niceto Alcalá Zamora com a president de la República, que, a més d'evidenciar una tendència autoritària i antisocial, era d'un espanyolisme abrandat. Un conflicte de caire municipal entre el País Basc i Madrid va propiciar l'anada a Gernika, l'any 1934, d'una delegació de parlamentaris, presi-

da pel diputat d'ERC Josep Tomàs, per expressar la solidaritat catalana amb els bascos. Amb aquell viatge es ratificava la Galeusca o Triple Aliança dels anys vint. Tanmateix, amb el temps, l'acord es transformà en un fòrum cultural, sobretot perquè a l'exili se li va donar aquest tomb, incloent-hi una revista que portava el nom *Galeusca*. El fet que *Galeusca* prengués aquest caràcter culturalista, de fet, és el que ha permès que hagi pogut subsistir, ara sí ara no, fins als nostres dies. De tota manera, avui dia és només un encontre de debat itinerant, la incidència social i política del qual és mínima. Però la petja mítica que van deixar aquells pactes va propiciar, per exemple, que el 1996 es posés en marxa el canal internacional *Galeusca TV*, dedicat, sobretot, a emetre per satèl·lit a Amèrica, que, fins a la fi de les emissions el 1998, va reunir les cadenes autonòmiques TVC, Galiza TV i Euskal Telebista. Darrere del pacte de 1934 hi havia, però, les forces polítiques aleshores

Josep Antoni Duran i Lleida, Xabier Arzalluz, Pere Esteve i Xose Manuel Beiras, en una de les reunions celebrades arran de la *Declaració de Barcelona*, firmada el 1998. Des de llavors els partidaris d'impulsar aquest text han esdevingut minoria dins la federació nacionalista catalana.

res predominants a cada lloc: a Euskadi, el PNB; a Galícia, el Partit Galleguista, i a Catalunya, ERC.

La pluralitat del catalanisme. La història del catalanisme és molt llarga i, a més, segons de quin moment històric parlem, ha tingut partits hegemònics diferents. El nacionalisme basc, en canvi, ha estat sempre majoritàriament a mans del PNB. La línia de continuïtat que uneix els primers diputats a les Corts espanyoles del segle XIX que podem considerar nacionalistes bascos, els llavors anomenats "bizkaitarres", i el PNB, creat el 1895 per Sabino Arana, és evident. No és el cas, per contra, dels primers diputats titllats de catalanistes, però que van irrompre a les Corts el 1900 amb l'etiqueta de regionalistes. De la coneguda candidatura dels "Quatre Presidents" va sorgir-ne la Lliga Regionalista, que va hegemonitzar la política catalana i el catalanisme fins a la crisi de 1917, per damunt i tot dels republicans

nacionalistes d'esquerra del Centre Nacionalista Republicà, l'escissió de la Lliga de 1904, i de la posterior Unió Federal Nacionalista Republicana, que es va suïcidar, per dir-ho així, en pactar amb el Partit Radical de Lerroux el 1914. La Lliga Regionalista va menar un política molt diferent a la dels nacionalistes bascos d'aleshores. El seu nacionalisme, de base cultural i cívica, connectava poc amb el nacionalisme etnicista del PNB, i, a més a més, tenia una vocació governamental que els bascos no tenien. La moderació política de la Lliga, junt amb la seva inútil participació en diversos governs de la monarquia, va fer créixer les dissidències internes i externes, que a poc a poc van amenaçar l'hegemonia que la Lliga havia construït des del canvi d'orientació que els joves Prat de la Riba i Narcís Verdager i Callís, amb Cambó com a gran manfasser parlamentari, van imposar en el si del catalanisme del tombant del segle XIX al XX. La frustrada campanya en pro de l'Estat

d'Autonomia de 1918 va propiciar, doncs, la vertebració d'un nacionalisme radical, igualment culturalista i cívica, que en aquella època era considerat "revolucionari" perquè era antisistema, antimonàrquic i, segons els casos, directament separatista. Francesc Macià n'esdevingué el líder. Al Pacte de Sant Sebastià de 1930 que va unir les forces republicanes contra la monarquia, la Lliga no hi va participar, com tampoc el PNB, i, en canvi, sí qui hi foren representats EC (Jaume Aiguader), AC (M. Carrasco i Formiguera) i l'Acció Republicana de Catalunya (Macià Malloï) i la gallega ORGA (Organització Republicana Gallega Autònoma, de Casares Quiroga). I aquest fet ja és prou indicatiu.

Durant la II República tothom sap que la recent creada ERC va esdevenir el partit majoritari a Catalunya, en escombrar la Lliga i fins i tot l'elitista AC, que es pensava que li havia arribat l'hora de manar. El tàndem Macià-Companys es

Quan, el 1939, va arribar l'hora de la derrota, els presidents Companys i Aguirre van travessar plegats la frontera, camí de l'exili mentre que les autoritats de la República van negar-s'hi i ho van fer en solitari per un altre indret

va convertir en la columna vertebral del catalanisme esquerrà, amb la Unió Socialista de Serra i Moret com a partit coalitzat fins a l'any 1936, que va fer el salt per constituir el PSUC. Però aquesta és una altra història. Les turbulències que va haver de suportar la República ja he dit que portaren a ratificar el pacte de Galeusca. La demanda d'autonomia havia crescut a Catalunya i a Euskadi, però també a Galícia. Els governs republicans van aprovar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya el 1932 i el basc un cop encetada la Guerra Civil, l'octubre de 1936. A Galícia, malgrat el plebiscit del mes de juny de 1936 que va aprovar per una gran majoria l'Estatut, aquest no arribà a ésser aplicat mai. Això vol dir que el desenvolupament estatutari va ser més "normal" a Catalunya que a Euskadi, que fins i tot va quedar paralitzat quan les tropes franquistes van ocupar el País Basc, després del controvertit pacte de Santona, i el Govern d'Euskadi es va traslladar a França. En aquell primer

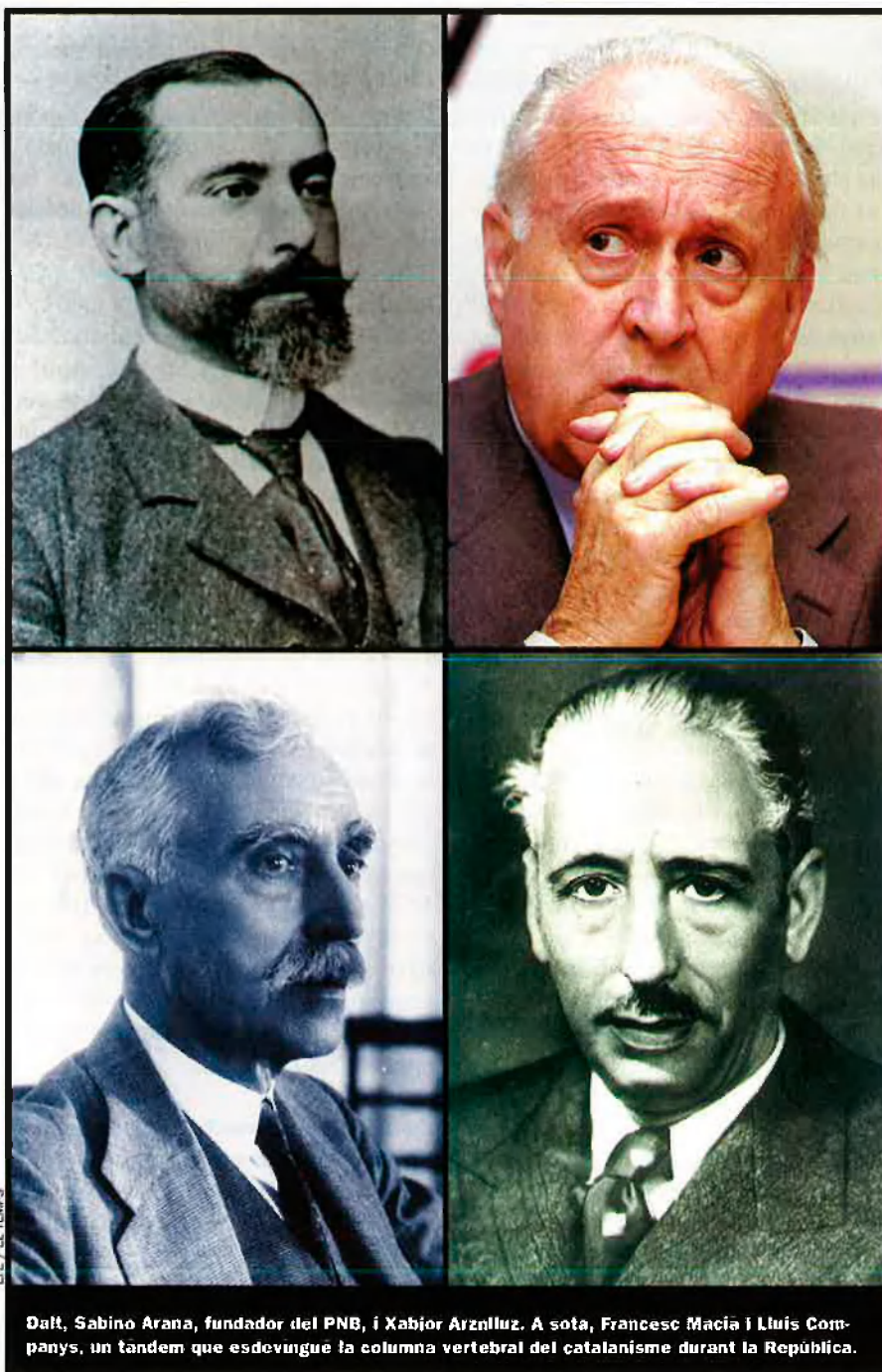
exili va tenir lloc una forta discussió en el si de l'EBB (Euskadi Buru Batzar) del PNB, ja que una tendència era partidària de quedar-se a França i abandonar la defensa de la República amb l'argument que els bascos havien perdut el seu territori, mentre que una altra tendència, que és aquella que va triomfar, va propugnar tornar al territori peninsular i instal·lar-se a Barcelona. Així, doncs, l'any 1937 Barcelona es va convertir en la seu de tres governs: el català, presidit per Companys, el basc, presidit per Aguirre, i el republicà, amb Negrín i Azana com a cap de Govern i president de la República, respectivament. És prou coneguda la manca de sintonia que mantingueren els dos governs autonòmics amb les autoritats republicanes. La desconfiança va ser permanent, cosa que no va passar entre els governs basc i català, fins al punt que quan va arribar l'hora de la derrota, els presidents Companys i Aguirre van travessar plegats la frontera, mentre que les autoritats de la República van negar-s'hi i ho van fer en solitari per un altre indret.

Com ja he apuntat, la relació cordial entre bascos i catalans va tenir l'oportunitat de repetir-se a l'exili. Amb motiu del retorn de la documentació de la *Layetana Office* (l'oficina pantalla que dirigien Joan Taulé i Antoni M. Sbert a París en nom de la presidència de la Generalitat), el 12 de febrer d'enguany, ho hem pogut constatar. No solament hem sabut que el PNB va guardar des del 1940 fins al 1992 els tretze paquets que corresponen a la documentació esmentada a Villa Izarra (després va passar a l'Arxiu del Nacionalisme Basc a Artea), sinó que també hem sabut que el Govern basc va pagar una pensió vitalícia a la vídua del president Companys. Però l'evolució del nacionalisme basc va seguir una ruta ben diferent del català. El PNB es mantingué com a partit hegemònic, encara que una mica congelat i que a Catalunya tenia com a interlocutor la UDC de Coll i Alentorn, fins que l'any 1968 un grup de joves militants penebistes van optar per la lluita armada i crearen ETA. A Catalunya, en canvi, ERC va resultar ferida de mort després de la guerra. El seu paper a l'interior va ser irrellevant i la força nacionalista que va substituir-la, si més no inicialment,

fou el Front Nacional de Catalunya (FNC), que dirigí l'exsecretari general d'Estat Català, Joan Cornudella, amb Jaume Martínez Vendrell com a cap de la secció militar, fins que va desaparèixer, com gairebé tots els escamots armats, incloent-hi el maquis, a la dècada dels cinquanta. I quan els vents revolucionaris del 68 també van arribar a Catalunya, el FNC va patir l'escissió que donà lloc al PSAN. Però contràriament al que havia passat a Euskadi, aquests joves revolucionaris no van caure mai en la temptació guerrillera. Això arrelaria molt més tard amb Terra Lliure que, d'altra banda, va ser una organització molt minoritària.

Les accions armades d'ETA van condicionar fins a cert punt la política de l'oposició catalana. El procés de Burgos de 1970 va ser un revulsiu, que va propiciar la tancada d'intel·lectuals a Montserrat (d'allí va sortir-ne la primera instància realment unitària de l'oposició catalana, la Taula Rodona, antecedent immediat de l'Assemblea de Catalunya), i un fort corrent de solidaritat amb la cosa basca, que es va reforçar amb l'atemptat de 1973 contra l'almirall Carrero Blanco, es digui el es digui avui dia, i va continuar amb la campanya per evitar les condemnes a mort (finalment aplicades) del setembre de 1975 contra els militants d'ETA i el FRAP.

De 1975 endavant. Al meu parer, un cop iniciat el procés de Transició política els nacionalismes basc i català van encetar camins diferents. A Euskadi va resultar que el PNB aconseguia ser novament la força majoritària dins l'espai nacionalista. A Catalunya, en canvi, el nacionalisme havia canviat de mans. Un nou partit, CDC, creat el 1974, es va anar perfilant com el partit hegemònic, tot i que, com va quedar demostrat a les eleccions generals de 1977, era el tercer partit de Catalunya, malgrat la suma de lletres que integraven la coalició PDC i d'haver superat per només uns 600 vots CC-UCD. A la comissió dels nou que va pactar l'esquelet del que seria després la Transició, el PNB no hi va ser comptat, i, en canvi, CDC sí. De la mateixa manera que a la Ponència Constitucional, de només set diputats, el PNB es va ha-

Dalt, Sabino Arana, fundador del PNB, i Xabier Arzalluz. A sota, Francesc Macià i Lluís Companys, un tandem que esdevingué la columna vertebral del catalanisme durant la República.

ver de conformar amb ser-hi representat per Miquel Roca. També és veritat que la representació parlamentària a Madrid de CiU sempre ha estat més nombrosa, per una simple raó demogràfica, que no pas la del PNB. Només la sorprenent victòria de CiU a les eleccions catalanes de 1980 i la no tan sorprenent del PNB a les basques d'aquell mateix any va situar els dos nacionalismes en una posició de força semblant. Tots dos van es-

devenir partits governamentals al seu territori i, per tant, els responsables de construir una administració autonòmica, de negociar els traspassos i de dialogar amb els diversos partits que han governat Espanya. Tot i així, durant una època l'estratègia dels dos nacionalismes ha estat divergent en un aspecte i coincident en un altre. La discrepància és històrica. El nacionalisme basc, malgrat abstenir-se en la votació de la Constitu-

ció al plenari de les Corts, va aconseguir d'introduir-hi el reconeixement dels drets històrics d'Euskal Herria, el qual va permetre el restabliment del règim especial, incloent-hi el concert econòmic, mentre que el nacionalisme català va rebutjar l'oferta que en aquest sentit va oferir-li la UCD. La coincidència entre el PNB i CiU és de caire parlamentari i es pot entreveure del que explica Jordi Matas Dalmases a *Majories, oposició i coalicions* (WP de l'ICPS, núm. 166, 1999). PNB i CiU han mantingut sempre que han pogut una política de col·laboració amb el partit que governa a Madrid. Així va ser amb la UCD, amb amplis acords parlamentaris, i així va ser amb el PP, fins que es va produir la ruptura entre el PNB i els populars arran del pacte de Lizarra-Garazi de 1998 i el gir que va donar Aznar un cop va obtenir la majoria absoluta l'any següent. Es tendeix a oblidar, tanmateix, que la primera investidura d'Aznar com a president del Govern va rebre els vots favorables dels cinc diputats del PNB i dels setze de CiU, a més del quatre de Coalició Canària i dels 156 del PP. Com també s'oblida que quan el 1993 el PSOE va perdre la majoria absoluta, en el primer dia del debat d'investidura de Felipe González, aquest va oferir explícitament al PNB –i implícitament a CiU– la formació d'un govern de coalició. Anasagasti i Roca i Junyent van declinar l'oferta, però els cinc diputats del PNB i els disset de CiU van votar a favor de la investidura. Després va passar el que va passar: els GAL, la corrupció i tota la resta, que van enfangar els socialistes fins al coll i van malmetre la bona entesa. Però l'ofertament ja havia estat fet.

Amb el PP les coses s'han anat torçant amb el temps. La magnificació de la *Declaració de Barcelona* va ser-ne l'inici. I això que aquest document tripartit, com els posteriors aprovats a Gasteiz i a Santiago de Compostel·la, no diu res més que "després de vint anys de democràcia encara no s'ha resolt l'articulació de l'estat espanyol com a plurinacional", o bé reclama "fer una crida a la societat espanyola per compartir i dialogar al voltant d'una nova cultura política d'acord amb aquesta comprensió de l'estat i promoure una conscienciació

col·lectiva que reforci la idea de la seva plurinacionalitat". Però, és clar, a Espanya el fet de reivindicar com una qüestió cardinal la plurinacionalitat de l'estat, la diversitat cultural i lingüística d'Espanya i una simbologia que ho reflecteixi, a més de l'estructuració competencial dels estatuts respectius que ho posi en relleu; o bé demanar una millora del finançament, la reforma del Senat i reclamar la presència a la Unió Europea d'acord amb el reconeixement jurídicopolític d'Euskadi, Catalunya i Galícia, és tan "revolucionari" com fa cent anys, o setanta o cinquanta o vint-i-cinc. La traducció parlamentària d'aquesta declaració s'ha manifestat en diverses ocasions, per exemple quan el 1999 els candidats de CiU, PNB i BNG al Parlament Europeu van presentar a Brussel·les el document o bé quan el desembre d'aquell mateix any el Congrés de Diputats va aprovar, a instàncies dels mateixos partits, la *Carta Europea de Llengües Minoritàries*, i encara quan el febrer de 2002 PNB, CiU, IU i el Grup Mixt van promoure la candidatura alternativa d'Ignasi Guardans (CiU) i Manuel Cámara (IU) a la de Josep Borrell (PSOE) i Gabriel Cisneros (PP) per representar Espanya a la Convenció per a la Reforma de la UE.

Però amb Lizarra –i el seu fracàs– va culminar el divorci entre el PP i el PNB. La intransigència nacionalista espanyola del PP, acompanyada de la piconadora mediàtica afí, va obtenir la rèplica amb una intransigència semblant, la d'ETA, que va deixar descol·locat el PNB i l'estratègia de pacificació d'Euskadi. Des d'aleshores CiU ha marcat distàncies amb el PNB: d'una banda, perquè en aquest temps a la direcció de la nova federació nacionalista catalana els partidaris de la *Declaració de Barcelona* han esdevingut minoria, i, de l'altra, perquè aquests nous dirigents –amb Mas i Duran al capdavant– fan una anàlisi del que passa a Euskadi que s'assembla massa –la votació favorable a la llei de partits n'és una prova– a l'escenari que relaten el PSOE i el PP.

Agustí Colomines i Companys
 Professor d'Història Contemporània a
 la Universitat de Barcelona

BASES PREMIS 2002

Edicions 3i4

València, 26 d'octubre de 2002

CONDICIONS GENERALS

- Les obres aspirants a aquests premis hauran de ser inèdites i escrites en català.
- Als originals es farà constar el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor. Si l'autor desitja que l'obra siga feta pública amb pseudònim, haurà d'indicar-ho expressament, adjuntant-li la pèlica corresponent.
- No podran ser tingudes en compte les obres ja premiades en altres concursos.
- Cada cadascun dels premis podrà, a parer del jurat corresponent, deixar de ser adjudicat, si les obres presentades a concurs no reuneixen les característiques adequades a la qualitat suficient. Els premis també podran ser fraccionals.
- Les obres aspirants a qualsevol d'aquests premis hauran de ser presentades en l'editorial Tres i Quatre (C/ Pérez Bayer, 11, 46002 València) abans del 3 de setembre de 2002.
- Els originals no presentats puntualment retirats a partir del 30 de novembre a l'adreça de l'editorial Tres i Quatre, dins d'un termini de tres mesos, fossat aquest termini, els originals seran destruïts.
- L'editorial Tres i Quatre es reserva el dret de publicar alguna de les obres no premiades que cregues interessant, d'acord amb el jurat corresponent. L'editorial es compromet a comunicar aquesta decisió a l'autor durant els tres mesos següents a la publicació del veredict, per formalitzar el contracte d'edició corresponent.
- L'import del premi es farà efectiu a l'autor en el moment de l'aparició de l'obra premiada.
- La presentació dels originals suposa l'acceptació d'aquestes bases, que actuen amb valor de contracte d'edició.

PREMI D'ASSAIG JOAN FUSTER

JURATS:

Manuel Borja-Villel, Salvador Cardús, Vicent Fortat, Pedro Ruiz Torres i Vicent Sanchis

- El premi consistirà en una dotació de 3.000 euros i podrà consistir d'un o més treballs sobre temes relacionats amb la història, la sociologia, la tecnologia, la investigació, etc., en els quals predomini el caràcter d'assaig i de treball de recerca sobre un tema concret.
- El premi es presentarà per quadruplicat, mecanografiat, a doble espai i per una sola cara i hauran d'indicar-se extensió i preu. Cada treball haurà entre 1.800 i 2.000 caràcters.
- El premi consistirà en 3.000 euros i la correcció de prems i edició dels 4.000 primers exemplars de l'obra premiada. L'editorial Tres i Quatre podrà publicar l'obra en una o diverses edicions.
- El premi es presentarà a l'editorial Tres i Quatre fins al 30 de novembre de 2002. Si passats dos anys l'editorial no en comença una nova edició, l'autor podrà disposar lliurement de la seva obra.

PREMI DE NARRATIVA ANDRÒMINA

JURATS:

Francesc Català, Albert Pla, Jordi Borràs, Ramon Planas, Miquel Àngel Jover i Francesc Soler

- El premi consistirà en una dotació de 3.000 euros i podrà consistir d'un o més treballs de prosa narrativa, poètica o dramàtica, en català, castellà o anglès.
- El premi es presentarà per quadruplicat, mecanografiat, a doble espai i per una sola cara i hauran d'indicar-se extensió i preu. Cada treball haurà entre 1.800 i 2.000 caràcters.
- El premi consistirà en 3.000 euros i la correcció de prems i edició dels 4.000 primers exemplars de l'obra premiada. L'editorial Tres i Quatre podrà publicar l'obra en una o diverses edicions.
- El premi es presentarà a l'editorial Tres i Quatre fins al 30 de novembre de 2002. Si passats dos anys l'editorial no en comença una nova edició, l'autor podrà disposar lliurement de la seva obra.

PREMI DE POESIA VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

JURATS:

Vicenç Aïalà, David Castillo, Narcís Comadira, Joan Margarit i Jaume Pérez Montaner

- El premi consistirà en una dotació de 3.000 euros i podrà consistir d'un o més llibres de poesia, amb extensió de la prosa poètica.
- El premi es presentarà per quadruplicat, mecanografiat, a doble espai i per una sola cara i hauran d'indicar-se extensió i preu. Cada treball haurà entre 50 i 170 fulls.
- L'import del premi és de 3.000 euros i la correcció de prems i edició dels 4.000 primers exemplars de l'obra premiada, que l'editorial Tres i Quatre publicarà en una o diverses edicions en la col·lecció "Poeta 34".
- El premi es presentarà a l'editorial Tres i Quatre fins al 30 de novembre de 2002. Si passats dos anys l'editorial no en comença una nova edició, l'autor podrà disposar lliurement de la seva obra.

Pérez Bayer, 11 · 46002 · València
 Telèfon: 963 516 492 · Fax: 963 529 872
 e mail: tresiquatre@tresiquatre.com
 www.tresiquatre.com

edicions 3i4 València

1971 1971 2002 1971
 València, 26 d'octubre de 2002
 València, 26 d'octubre de 2002
 2002
 Premi d'assaig JOAN FUSTER
 Premi de narrativa ANDRÒMINA
 Premi de poesia VICENT ANDRÉS ESTELLÉS
 edicions 3i4 edicions 3i4 edicions 3i4 edicions 3i4